

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמסייד
לאורו של האדמו"ר מקומראן י"ט אהר"ר שלום ספרין לצוק"א

דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net		באינטרנט - http://www.ohrshalom.net	
"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות			
מרדכי בן שמעון	מאניה בת פנחס	צרנה בת אציק	מיכאל בן דטיקשוילי
נחמיה יעקב בן רפאל	אברהם בן לופו	מריה בת רפאל	רפאל בן מרדכי
אלחנן שמעון בן מנחם	לילי בת בוקו	ויקטוריה בת אברהם	שרה בת יעקב
סטפניה בת אדם	נחמה בת שמחה		פסח בן יוסף
כ' אדר תשס"ז		- פרשת כי - תישא -	
עלון מספר - 134	הד"נ - חברון - 17:22	מוצ"ש - חברון - 18:20	שנה שנייה
			העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה – "השבת כאות"

אמר האדמו"ר זיע"א שמנוחת השבת היא להראות על חידוש העולם, כנאמר "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ברית עולם" וכו' (לא, טז). וצריך להבין מהו "לעשות את השבת", והרי ראוי יותר היה לומר "ושמרו בני ישראל את השבת לדורותם" ללא המילה "לעשות"?

ונראה לומר, הנה יש כאלו שנותנים טעם לשמירת שבת, כדי שינפוש האדם וינוח ממלאכתו שעשה בימי החול, ומועיל לבריאות גופו וחזיון אבריו ועל כן צריך שישבות ממלאכתו יום אחד בשבוע, ובחר ה' ביום הזה ויתכן גם יום אחר. והנה מופת חותך נגד זה שהרי במדבר גם כן צווה ה' על השבת ובמרה נצטוו, ואז לא היו טרודים במלאכה, לא חרשו ולא זרעו, ועל כורחך כי היום בעצמו מקודש קודש קדשים הוא לאות ברית בינינו, ומראה על חידוש העולם ויציאת מצרים.

וזה כוונת "ושמרו בני ישראל את השבת" - שישמרו אותו מיד, "לעשות את השבת לדורותם ברית עולם" היינו על ידי שישמרו אותו עתה ויעשו אותו "לדורותם לברית עולם" - ולא למען ינוח הגוף, כי על ידי שמירתם עתה יראו - "לדורותם" - כי אין הכוונה בשבת לטובת הגוף, רק לקדושת עצמות היום, והדורות שיבואו לארץ, וכל ימות החול יעסקו במלאכתם "יצא אדם לפעלה", לא ישמרו את השבת בכוונה למנוחת הגוף, כי אם כמו ששמרו במדבר, שלא היו צריכים למנוחת הגוף, רק לקדש את עצמם ביום השבת כן יהיה לדורות, "לאות ביני ובין בני ישראל".

ומדברנו נבין את אשר נאמר "לדרתם" חסר וא"ו - מפני שכיון שהתקדש היום דירתם של ישראל צריכים להיות בנר דלוק ושולחן ערוך, ודירתם מתוקנת כדירת חתן הבל לקבל בו את הכלה היא השבת. ולעולם אין מכניסים את הכלה אלא לדירה מתוקנת לכבודה כפי הראוי לה, ועל כן אמרה התורה "לעשות את השבת" היינו להכניס במעשה ההכנה לשבת את הקדושה הראויה לקבלת פני שבת מלכתא, וכשנכנסת השבת וככלה תעדה כליה, כלי הקודש - בחינת 'זהו ביום הששי והכינו את אשר יביאו' (שמות טז, ה), אזי מהללת השבת בפני הקב"ה - "זה אלי ואנוהו" - הנה קיימו בניך את תורתך "ביני ובין בני ישראל את השבת" - עולם הזה ועולם הבא.

מאורות המידות – "זה יתנו"

רב אחד ביקר פעם את הצדיק רבי מרדכי מנדבורנא ז"ל. נתגלגלה השיחה ביניהם על המצב החומרי של היהודים, והרב שאל את הצדיק: מה לעשות עם "העולם"? בני ישראל צריכים פרנסה, והדור הולך הלוך וחסור, והפרנסה לקויה מאוד. השיבו הצדיק: אין עצה אלא לעשות תשובה, כי תחת כסא הכבוד יש אוצר גדול של כסף, והראיה ממחצית השקל, שהראה לו הקב"ה למשה מטבע מתחת כסא הכבוד ואמר לו כזה יתנו (מדרש), ועל תשובה הרי אמרו בגמרא: "גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד" (יומא), וכשכבר יהיו אצל כסא הכבוד יוכלו בנקל לקחת גם מהכסף של האוצר הגנוז שם.

אנא חטא העם הזה חטאה גדולה (לב, לא). מה שלא הועיל לאדם הראשון תשובה אף שבאמת הוא לא היה חייב כל כך כמו שאמרנו חז"ל במדרש שחווה נתנה עליו בקולה, וכאן בעגל שמשו רבינו בעצמו אמר שחטאו חטאה גדולה ועם כל זאת נתכפר להם. והטעם הוא שבעיקר צריך הבעל תשובה לידע שחטא וכמו שנאמר "הנני נשפט על אמרם לא חטאתי". כי כשיודע שחטא על כל פנים כשעושה תשובה לא יחזור ויחטא כיון שמכיר שחטא אבל מי שאין מכיר שחטא ואומר תירוצים על החטא אינו תשובה כלל כי היום יש לו תירוץ זה ולמחר יחזור ויחטא ויאמר תירוץ אחר. כן באדם הראשון כיון שלא הכיר שחטא רק אמר תירוץ "האישה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ" לא הייתה תשובה ולא נתכפר לו. אבל בעגל שהכירו בעצמם שחטאו ולא היה בעיניהם שום תירוץ ואם כן עשו תשובה שלימה בגודל מרירות ולכן נתכפר להם.

זוהו הוא הענין מה שאמר משה רבינו "אנה חטא העם הזה חטאה גדולה" וגו'. ולכאורה אינו מובן הלא רצה להמליץ עבורם והתפלל עליהם אם כן היה לו להקטין החטא ולא להגדילו. אך משה רבינו ע"ה המליץ עליהם שעושים תשובה שלימה ואינם אומרים שום תירוץ רק אומרים ויודעים בעצמם שחטאו חטאה גדולה ואם כן עושים תשובה האמתית וראוי להתכפר חטאם.

מאורות הדרש – פרה אדומה חוקה בלי טעם?

בפרשה זו קוראים בפרשת פרה כיון ששבת זו סמוכה לניסן להזכיר את ישראל שיטהרו את עצמם קודם לחג באפר הפרה שיוכלו להקריב ולאכול את קרבן הפסח (רש"י מגילה כט.) והיום עושים זכר לזה. ובעניין פרה אדומה הובא במדרש על הפסוק "ויקחו אליך פרה" וגו' - לך (משה) אני מגלה טעמי פרה אבל לאחרים חוקה בלא טעם. וצריך ביאור, הלא רש"י מביא טעם מרבי משה הדרשן: שבא לכפר על חטא העגל ולכן תבוא פרה שהיא אמו של עגל ותקנח צואת בנה.

הרבי ר' העשיל מקראקא מדקדק בלשון המדרש, לך אני "מגלה" טעם פרה - שמה שהקב"ה מגלה - הינו דבר סוד שצריך לגלות, זהו "טעמי פרה", "אבל לאחרים חוקה" - שאינם יודעים את הטעם האמיתי. רק את הדרשות שדרשו בזה.

באמרי שפר מבאר שאמנם בעצם טעם פרה אדומה הטעם ידוע, אבל מה שאינו מובן ונחשב לחוקה בלא טעם, הוא למה נעשתה תמיד על ידי סגן הכהן ולא ע"י הכהן הגדול, ובאמת גם לזה יש טעם כיון שפרה אדומה מכפר על מעשי עגל לא היה יכול להיעשות על ידי אהרן הכהן כיון שגם הוא השתתף בעשיית העגל ואין קטיגור נעשה סניגור, ולכן הוצרך להיעשות על ידי אלעזר בנו, ואם בכל הדורות היה נעשה על ידי הכהן גדול היה ניכר בזיונו של אהרן שזה בגלל חטא העגל, לכן תיקנו לכל הדורות שתהיה המצווה של פרה אדומה נעשית על ידי סגן הכהן, כדי שלא לבייש את אהרן הכהן, ויחשבו שזהו גזירת הכתוב בלא טעם - שתהיה נעשית על ידי סגן הכהן. וזהו כוונת המדרש "לך אני מגלה טעמי פרה אבל לאחרים חוקה", שהטעם למה נעשה על ידי הסגן לא נתפרש להם רק היה זאת כמו חוקה.

וב"ישמח ישראל" כתב שלפי פשוטו אינו קושיא כל כך שאפשר לומר שהחוקה היא מה שמטהר טמאים ומטמא טהורים אבל גם אם נפרש שהחוקה היא על עצם הפרה אדומה מביא תירוץ בשם מהר"י מווארקא ז"ע שחטא העגל היה חסרון אמונה שלא האמינו בה' המוציאם ממצרים ובמשה, ולכן הוצרכו לעשות תשובת המשקל וניתן להם פרה אדומה שהיא בלא טעם הנגלה וקיימה באמונה חזקה בלא להבין הטעם וזהו כוונת ר' משה הדרשן שאינו בא לתת טעם על עצם מצוות פרה, רק מסביר שמצווה זו היא כנגד חטא העגל ש"תבא אמה" היינו פרה אדומה, שמורה על תוקף אמונה מחמת שהיא בלא טעם, "ותכפר על צואת בנה" והיינו חטא העגל שהיה שמה חסרון אמונה. יוצא שזהו הטעם למצווה, כיון שאין לה טעם מחמת זה מכפר על חטא העגל.

מאורות הזוהר – "ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים"

כמה טובה עשה הקב"ה עם ישראל בכל דור ודור. בוא וראה, מה כתוב, "ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים". שואל, והרי כמה נביאים היו לאחר משה, והיה צריך לומר, ואשלח לפניך את משה אהרן אלעזר ופנחס יהושע ואליהו ואלישע, וכמה שאר צדיקים וחסידים. אלו שלשה בלבד, למה. ומשיב, אלא אמר הקב"ה, עמי בני, למה לא תזכרו לכל הטוב שעשיתי לכם, ששלחתי לכם את משה אהרן ומרים. למלך בשר ודם וכו': זה דומה, למלך בשר ודם, שיש לו מדינה, ושלח אליה אנשים שליטים ושרים, שיהיו מנהלי העם, ויתבוננו בהם ובדיניהם. מי צריך להיות קשור ומחויב במזונותיהם ובדבריהם שיצרכו, האם לא עם המדינה, ולאונסם יצרכו להשגיח בשבילם, שלא יחסר להם מאומה, ולתת להם כבוד.

שדרית למשה, איהו וכו': שלחתי את משה, הוא הביא לכם מן לאכול, ונהג אתכם ובניכם ובעירכם, והשתדל בדיניכם, ובכל מה שצריך לכם. שלחתי את אהרן, הביא היכולות של ענני כבוד לכסות עליכם, כמלכים, רחץ אתכם בטללי כבוד, שלא ירקבו לבושיכם ומגעליכם, והיו מתחדשים בכל יום. שלחתי את מרים, הביאה באר להשקות אתכם, ושתייתם אתם ובעירכם. הם נתנו לכם, ומשלחם אכלתם ושתייתם וישבתם בחופת כבוד שלהם ומשלכם לא נתתם כלום. ולא עוד, אלא שהשתדלו בשבילכם ולקחו המשא שלכם על צווארם, והיתם מחרפים ומגדפים אותם.

א"ר יוסי, לאו וכו': אר"י, אין עוד אב רחמן על בניו כמו הקב"ה. ומקרא הוא, שכתוב, "כי לא נפל דבר אחד מכל דברו הטוב" וגו'. בוא וראה הרחמים שלו, אלו אמר לא נפל דבר אחד מכל דברו, ולא יותר, שהיה כולל גם דבריו הרעים. היה נוח לעולם שלא יהיה נברא, שלא היה אפשר לסבול. אבל כיון שאמר מכל דברו הטוב, והניח הרע מלאחריו, שדבריו הרעים שדבר על ישראל, הנית, ולא נתקיימו, מכאן נראה הרחמים שלו. כי דבר רע אינו רוצה לעשות.

ואע"ג דאגזים וארים וכו': ואע"פ שהפחיד והרים הרצועה, באה אמו והחזיקה בזרוע ימינו, ונשארה הרצועה במקומה, ולא ירדה למטה, והדין לא נעשה. כי בעצה אחת היו שניהם, זה שהפחיד, וזו שהחזיקה בימינו. ואי תימא מנלן וכו': ואם תאמר, מאין לנו זה. הוא מדבר שהיה בגלוי, שכתוב, "לך רד כי שחת עמך", התחיל הקב"ה להרים הרצועה. ומשה שלא היה יודע דרכה של האם, דהיינו להחזיקו בימין ולעכבו, היה שותק. כיון שראה הקב"ה כך, רמז לו, ודפק בו, ואמר, ועתה הניחה לי. מיד הרגיש משה, ואחז בזרוע של הקב"ה, שכתוב "זכור לאברהם". שזה הוא זרוע ימין, דהיינו חסד. ומשום זה לא הוריד הרצועה.

ואי תימא אמא וכו': ואם תאמר, אמא [דהיינו המלכות], שהיא רגילה לאחוז ברצועה של המלך, כנ"ל, איפה היתה, שהניחה הדבר למשה. שאלתי ואמרתי ועוד איני יודע בירורו של הדבר, עד שנהיה לפני המאור הקדוש. דהיינו ר"ש. כשבאו לפני ר"ש. ראה סימן על פניהם, שהכיר בהם מה שבאו לשאול אותו, אמר בואו בנים קדושים, בואו אוהבי המלך, באו אוהבי, בואו האהובים אלו על אלו. דאמר ר' אבא וכו': שאמר ר"א, כל אלו החברים שאינם אוהבים אלו את אלו, מסתלקים מן העולם טרם שמגיע זמנם. כל החברים בימיו של ר"ש, אהבת נפש ורוח היתה ביניהם. ומשום זה בדורו של ר' שמעון, היו הסתרי תורה בגלוי, שהיה ר"ש אומר, כל החברים שאינם אוהבים זה את זה, גורמים לעצמם שלא ללכת בדרך הישר. ועוד שעושים פגם בה - בתורה, כי התורה, אהבה ואחוה ואמת יש בה. אברהם אהב את יצחק, יצחק את אברהם, שהיו מתחבקים זה עם זה. יעקב, שניהם היו אחוזים בו באהבה ובאחוה, ונותנים רוחם זה בזה, החברים צריכים להיות כמוהם, ולא לעשות בהם פגם. שאם יחסר בהם האהבה פוגמים בערכם למעלה, באברהם יצחק יעקב, [שהוא סוד חג"ת].

מאורות היכל הברכה – "לעשות בזהב ובכסף ובנחשת"

כתב הסבא קדישא מהר"א זצוק"ל [שמות, לא – ד] "לעשות מלא וא"ו, כי המחשבה אינו אלא אחת, הן בזהב הן בכסף הכל עניין אחד, לחשוב באור א"ס המיוחד הכל. אבל לעשות היה למעלה ולמטה ברוחניות אור המשכן, ובעשיה של מטה וכן הארץ חסר וא"ו, בסוד מלכות שמים נוקבא, ושורשו הוא כלי יסוד אבא, לעדת – הוא האי שביל דיסוד אבא דעת עליון שנכללין שניהם באחת, עד אחד כולא ימינא. וכל זמן שאין בארץ העדת והלוחת אין בארון שום וא"ו, כי כל וא"ו שבארץ מצד התורה והלוחות שבתוכה.

מאורות הסיפור החסידי – שני הנפוליונים – חלק ג

תקציר: זליג הפרוש מוולקוביסק שבליטא היה צדיק שפרש מביתו כל השבוע ועסק בתורה בבית הכנסת, היו לו שני ילדים ישכר וזבולון שגם הם גדלו ועסקו בתורה, אולם לאחר נישואיהם ישכר המשיך ללמוד וזבולון פנה למסחר אולם המשיך ללמוד גם כן. אשתו של ישכר פתחה חנות כך שישכר יכול ללמוד בשלוה. לימים נולדו לישכר ואשתו שני ילדים שהוסיפו אושר על אושרם.

כשנולד להם הילד השלישי נפטרה אשתו ליפשיע, אחיו זבולון ביקש מאחיו שיסכים לקבל ממנו תמיכה חודשית כדי שיוכל להמשיך ללמוד בשלוה, ויתחלקו בשכר לימוד התורה בעולם הבא, ר' ישכר הסכים לאחר שרבי בנימינקה רבו אמר שלא יחסר לו מחלקו שלו בעולם הבא, אפילו שמתחלקים בשכר, אולם תנאי התנה ר' ישכר שהוא עולה לארץ הקודש ולשם ישלח את תמיכתו וכך עשו, והצליח ונישא שנית ונולדו לו עוד ילדים, והיה שקוע בד' אמות של הלכה. כך התנהלו חייו של ר' ישכר דוב על מי מנוחות, עד שפרצה בשנת תרס"ה המלחמה בין רוסיה ויפאן. הדרכים נשתבשו, קשרי הדואר בין רוסיה וארץ ישראל כמעט הופסקו, והנה כבר עבר פורים וה"איברויזונג" (הודעת העברה) של הכסף, שאחיו זבולון נהג לשלוח לו מדי חודש או לפחות מדי חודשיים - טרם הגיעה. עגמה עליו נפשו של ר' ישכר דוב ורבו דאגותיו: מהיכן יקח להוצאות חג הפסח המתקרב ובא?

ואם תאמר יבקש הלוואה מגמילות חסדים הכללי "שערי חסד", עד שיגיע הכסף מאחיו - הלא קיבל על עצמו שלא להזדקק למתנת בשר ודם ואף לא לידי הלוואתם. יום רדף יום והודעת הדואר הרוסי בוששה לבוא. חג הפסח מתקרב, ובביתו של ר' ישכר דוב אין עדיין אפילו זכר לפסח - לא מצה שמורה ולא יין לארבע כוסות, לא שמן זית ולא מצרכים אחרים כשרים למהדרין. לא הרחק מביתו של ר' ישכר דוב בירושלים העתיקה התגורר ר' לייבל קרלינר, מלמד דרדקי עני ומרוז, שאך בקושי פרנס עצמו ואנשי ביתו משכר לימוד מועט שבעלי בתים שלשלו לכיסו. זלאטה, אשתו של ר' לייבל, אשת חייל היתה, קונה מצרכים במקום זול בשוק ומכינה תבשיל חם לבני הבית מדי יום ביומו.

על יד על יד מקמצת זלאטה ומצרפת פרוטה לפרוטה בימות השבוע, כדי שתשיג ידה לקנות דג ועוף קטן לסעודת השבת. "אוצר" נסתר היה לזלאטה, ששמרה עליו מכל משמר זה שנים רבות: שני נפוליונים זהב שקיבלה לחתונתה כמתנת נישואין מחמותה. את האוצר הזה החביאה זלאטה בארון הספרים של בעלה, מתחת לספרים עבי כרס, ששמה לא תגיע חס ושלוש ידו של חמדן הפושט ידו בממון חבירו. מנהג היה בידי אנשי ירושלים של הימים ההם, שכאשר עברו ימי הפורים והחלו שלושים הימים ששואלין ודורשיין בהלכות הפסח, נכנסו

שכונותיה של ירושלים ל"משטר של חירום", ומכאן ועד לאחר שריפת החמץ עברה השליטה על הבית ויושביו לידי הנשים. כבר ממחרת פורים החל התהליך של "הכשרת" הבית והכנתו לקראת חג הפסח הממשמש ובא.

המטבח הוכרז כשטח "מחוץ לתחום" לגברים, שמלבושיהם מלאים פירורי חמץ. בגדי חורף וקיץ הוצאו לחצר לאוורור ולניקוי. כלי הבישול ושאר חפצי הבית עברו תהליך של מירוק ושפשוף יסודי, ואילו הילדים "התגייסו" למבצע ניקוי ספרים. היה זה "הידור" מיוחד שנהגו בעצמם אנשי ירושלים, המדקדקים בקלות כבחמורות, שהיו מוציאים בערבי פסחים את ספריהם החוצה, שוטחים אותם בחצרות ועל הגגות כשדפיהם פתוחים ומתנפנים ברוח, כדי לנפותם יפה יפה מפירורים ומכל חשש חמץ שעלולים היו "להתגנב" לתוכם בעת שעינינו בהם בשעת סעודה, כדי שלא לבזבז אפילו רגע אחד בלי תורה.

כשם שמלאכת השטיפה והמירוק היתה נחלתם הבלעדית של הנשים, כך שמורה היתה הזכות של אוורור הספרים לזאטוטים ודרדקים, שעשו את מלאכתם בהתלהבות רבה. באחד מימי ניסן הראשונים, נשאר שני ילדי של ר' לייב קרלינר בבית כדי לאוורר את הספרים. ספר אחר ספר נשלף מארון הספרים והועלה אל הגג השטוח, שם נשאר מונח כשדפיו פתוחים ומתנפחים ברוח. תוך שהוא שוקד על מלאכתו, נפלה עינו של נחומ'קה הקטן על שני המטבעות הנוצצים, הלא הם שני הנפליונים זהב, שזלאטה אמו שמרה עליהם מכל משמר "לכל צרה שלא תבוא". נחומ'קה היה נפעם ונגרש. מעולם לא ראה מטבעות זהב נוצצים כאלה. פנה הילד כה וכה וירא כי אין איש רואהו, ובתנועה חפוזה שלשל את המטבעות עמוק לתוך כיסו. [המשך יבוא בס"ד לוקט מספר "אנשים של צורה"]

מאורות צדיקים – הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זצוק"ל

הרה"ק הרבי רבי אלימלך נולד בשנת תע"ז לערך לאביו רבי אליעזר ליפמאן. משחר ימיו התמסר לתורה ועבודה. ועל ידי אחיו הגדול הרה"ק רבי זושא מאניפולי נכנס לפרדס החסידות ונתקרב אל המגיד הגדול ממעזריטש. לאחר הסתלקות המגיד קיבל את הנהגת בחסידים בפולין וגאליציא ורבים הלכו לאורו. בכ"א אדר תקמ"ז נתעלה לשמי רום ומנוחתו כבוד בעיר ממלכתו בליז'ענסק. השאיר ברכה לדורות הבאים את ספרו הקדוש. "נועם אלימלך".

רבינו היה תמיד מחזיק את עצמו לגרוע מכל העולם. פעם היה רבינו במרחץ, ונכנס שם איש (אורח) מהונגריא שבא להסתופף בצלו אך עוד לא הכירו. רבינו התחיל לדבר עמו ושאלו מה עסקו פה, והשיב שהגיע להרבי ר' אלימלך. שאלו רבינו וכי גם הונגריא הוא עלמא דשיקרא, וכי גם שם שומעים על האי רמאי ושקן... אז התחיל האיש לצעוק: "פושעי ישראל, על הצדיק הזה אתה מדבר דברי חרופים וגדופים. אחר כך כאשר הלך לקבל שלום מהרבי, נבהל, בראותו כי האיש אשר חירפו כל כך, הוא הוא הרבי ר' אלימלך הקדוש. אמר לו הרבי מה נבהלת, הלא אנכי אמרתי לך אמת, וגם אתה אמרתי לי אמת! (אהל אלימלך אות ער"ה) סיפר הרה"ק מראדזמין שפעם אמר רבינו למשמשו קח מטה בידך ובא עמי היערה להכות עבד שמרד באדוניו. כשהגיעו ליער אמר לו: אני הוא העבד שמרד, הכה אותי בלי שום עיכוב. (אהל אלימלך אות קנ"ה)

פעם פגש הרה"ק רבי בן ציון מבאבוב כמה אברכים שנסעו להשתטח על קברו של הרבי ר' אלימלך ביום ההילולא שלו בכ"א אדר, ושאלם: וכי בכל יארציית נוסעים אתם על קברי הצדיקים? ענו: הרי מקובל שהרבי ר' אלימלך הבטיח שמי שיעלה על קברו מובטח לו שלא ימות בלי תשובה. השיב להם: למה לכם לחשוב סגולה איך למות בתשובה, תלמדו ה"צעטיל קטן" שלו, ואז תדעו איך להיות בתשובה. [מפי בנו כ"ק אדמו"ר מבאבוב זצוק"ל - נערך בעזרת הקובץ "מעיינות החסידות"]

החיידה השבועית –

- א. מה היה קודם, מעשה העגל או ציווי מלאכת המשכן?
- ב. מתי נאמר "פוקד עון אבות על בנים"?
- ג. מהיכן למדים שאסור לכתוב את תורה שבעל פה?
- ד. מה הפירוש "ארך אפים"?
- ה. "וישכימו ממחרת ויעלו עולות" מי זירז אותם?
- ו. מה הפירוש "קול ענות"?

השאלות ניתן לשאול אצל המרביט "אור שלום" קריית גת, ג.ב. 88 מיקוד 90100

השיעור השבועי מתקיים בכל יום חמישי בבית גב"צ מקלט בניני 400 בשעה 20:30 הציבור מוזמן